

РЕШЕНИЕ

№ 2302

гр. София, 08.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 07.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1130** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-176 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.80, ал. 3 от Закона за държавната собственост /ЗДС/.
Образувано е по жалба на Л. И. Б., от [населено място], срещу Заповед № РД-15-003/11.01.2013г. на Областния управител на Област С., с която се нарежда изземване на имот, държан без правно основание от жалбоподателката, представляващ част от апартамент 49, находящ се в [населено място], район В., [жк], [жилищен адрес].

Жалбоподателката навежда доводи за незаконосъобразност на оспорваният акт, поради противоречие с материално правните разпоредби на Закона за държавната собственост, с целта на посочените закони и с нарушения на процесуалните правила. В съдебно заседание се представлява.

Ответникът в съдебно заседание се представлява, представя писмено становище и писмени доказателства, съобразно дадената му от съда възможност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Министерство на вътрешните работи, не изпраща представител и не изразява становище, въпреки предоставената му от съда възможност.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове, доколкото не са представени доказателства за датата на уведомяване на лицето лично, макар да не е било с неизвестен адрес. Разгледана по същество, съдът намира жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

С атакувания административен акт - Заповед № РД-15-003/11.01.2013г. на Областния управител на Област С., с която се нарежда изземване на имот, държан без правно основание от жалбоподателката, представляващ апартамент 49, находящ се в [населено място], район В., [жк], [жилищен адрес].

На първо място, оспорваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата власт и в предвидената от чл. 59 АПК форма и съдържание. Областния управител на област С. е материално компетентен да издаде заповед за изземване на имот, находящ се на територията на област С.-град.

На второ място, оспорваният акт е издаден при спазване на процесуалните норми. До Областния управител е изпратено искане с № I-11465 от 23.04.2012 г. за издаване на такава заповед, доколкото са изпълнени условията на закона и жалбоподателката държи недвижимия имот на отпаднало правно основание. Последната е информирана за започване на административното производство с писмо от 20.07.2012г., а полученото от нея възражение е съответно обсъдено в обжалвания акт, макар и да не е възприето от органа.

На трето място, Съдът намира, че административния орган правилно е приложил материално правните норми на ЗДС и свързаните с него актове.

По делото не се оспорват фактите, че изземваното жилище е частна държавна собственост, от ведомствения фонд на МВР /АДЧС №989 от 02.03.1983 г. – стр. 57 от делото/, отдадено под наем на жалбоподателката с последен договор от 1995 г. за срок от 3 години, по реда на ЗНО (отм.) въз основа на съдебно решение за определяне на семейното жилище и заповед за настаняване от 29.07.1992 г. Понастоящем тези отношения нормативно се регулират по реда на ЗДС.

Във връзка с разпоредбата на §65 от ЗДС жалбоподателката е подала на 12.04.2011 г. заявление за сключване на пожизнен договор за процесния имот. С писмо № ДС-57251 от 11.11.2011 г. ѝ е отказано, като от една страна писмото представлява индивидуален административен акт, който не е оспорван от нея и като такъв е влязъл в сила. От друга страна в писмото е инкорпорирана покана за доброволно изпълнение и освобождаване на процесното жилище.

Това не е оспорвано от жалбоподателката, която собственоръчно се е подписала, че е получила писмото на 16.11.2011 г., видно от представената по делото обратна разписка.

Съгласно чл. 80, ал. 1 от ЗДС, държавен имот, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение, или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на областния управител. В разглеждания случай наемният договор, дори и да се съгласим с твърдението, че след изтичане на срочния договор се е превърнал в безсрочен, е бил прекратен след изтичането на срока на предизвестие - дадено с посоченото по-горе писмо. След изтичането на едномесечния срок, държането на имота от жалбоподателката е било без основание, поради което законосъобразно е било разпоредено изземването му. Изложените доводи от жалбоподателката, че неоснователно наемодателят прекратява наемното

правоотношение тъй като между временно е изплатила наемната цена са неотносими в конкретния спор. Те могат да бъдат обсъждани единствено в исково производство по оспорване на прекратяването на наемните отношения, за което липсват доказателства по делото. При това положение обжалваната заповед съответства на материалния закон, тъй като е налице правно релевантния факт на държане на имот - частна държавна собственост, без правно основание от вещен или облигационен характер.

Неоснователни са аргументите на жалбоподателката, че прекратяването на наемните отношения е в нарушение на съдебно решение. Съдебното решение за разпределение на семейното жилище не създава на жалбоподателката възможност да владее това жилище до края на живота си, тъй като настаняването ѝ в него се е подчинявало на определени условия. При отпадането на някое от тях следва да бъде прекратено и наемното ѝ правоотношение, както законосъобразно се е случило при издаване на процесната заповед.

Мотивиран така, настоящия състав намира, че оспорваната заповед е законосъобразна и жалбата на Л. Б. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да бъде присъдена сумата от 150 лв., представляваща дължимото възнаграждение за 1 юрисконсулт, участвал по делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Л. И. Б., от [населено място], срещу Заповед № РД-15-003/11.01.2013 г. на Областния управител на Област С..

ОСЪЖДА Л. И. Б., от [населено място], ЕГН [ЕГН] да заплати на Област С., сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД на РЕПУБЛИКА Б. с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: